

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **J. J.**, zast. Mgr. Petrem Sikorou, advokátem, se sídlem AK Fügnerovo nám. 1808, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem, Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 1. 2013, č. j. 30 Af 3/2013 - 63,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“) bylo zastaveno řízení o žalobách žalobce (dále „stěžovatel“) pro nezaplacení soudního poplatku.

Stěžovatel podal u krajského soudu dne 30. 3. 2012 žalobu, kterou se domáhal zrušení celkem 9 rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně; soudní poplatek byl zaplacen ve výši 3000 Kč. Stěžovatel podáním ze dne 9. 8. 2012 krajskému soudu sdělil, že pokud se poplatková povinnost vztahuje ke každému z žalobou napadených rozhodnutí, nechť je zaplacený soudní poplatek přičten k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2011, č. j. 15856/11-1303-704561. Usnesením ze dne 3. 10. 2012 byla zamítnuta žádost stěžovatele o částečné osvobození od soudních poplatků v rozsahu zbývající poplatkové povinnosti, stěžovatel byl vyzván k uhrazení soudního poplatku, tento nebyl uhrazen.

Vzhledem k tomu krajský soud vyloučil žalobu, u které byl uhrazen soudní poplatek, k samostatnému projednání (usnesení krajského soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 30 Af 29/2012 -85); v ostatních případech řízení o žalobách, s jejichž podáním ani dodatečně na výzvu soudu nebyl soudní poplatek uhrazen, podle ust. § 47 písm. c) zák. č. 150/2002 Sb.,

soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) řízení zastavil. Toto usnesení stěžovatel napadá nyní kasační stížností.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí krajského soudu, uvádí, že všechna rozhodnutí jsou odůvodněna prakticky shodně, skutkové okolnosti se v posuzovaných případech lišily nepodstatně, právní hodnocení je přitom zcela shodné. Jak žalovaný v odůvodnění těchto rozhodnutí sám uvedl, je podstatou problému posouzení, zda je možno na pronájem části nebytového prostoru pro umístění hracích přístrojů pohlížet jako na nájem nebytových prostor ve smyslu ust. § 56 odst. 4 zákona o DPH, tedy jako na plnění osvobozené od daně bez nároku na odpočet daně. Žalovanému tak nic nebránilo rozhodnout věc v rámci jediného rozhodnutí, všechna dílčí rozhodnutí, která posléze vydal, jsou spojena nejen obsahem, ale též datem vydání a datem doručení žalobci, který proti nim následně podal správní žalobu, v níž namítal výhradně nesprávné právní posouzení ohledně stejné otázky. Stěžovatel je přesvědčen, že s ohledem na věcnou i obsahovou shodnost všech napadených rozhodnutí by měly být správně žaloby projednány v jediném řízení a posuzovány jako jediná věc, přičemž z hlediska řízení o správní žalobě nelze důvody pro postup spočívající ve vydání dílčích rozhodnutí členěných obdobně jako napadená rozhodnutí spatřovat ani v nepatrných odlišnostech skutkového stavu v jednotlivých případech, neboť námitky uvedené ve správní žalobě se vztahovaly výlučně k právnímu posouzení věci a skutkového stavu se netýkaly.

Stěžovatel respektuje povinnost hradit soudní poplatky, tu však dle jeho názoru nelze vykládat natolik extenzivně, aby bylo možno považovat za legitimní postup soudu, který společnou žalobu proti devíti obsahově shodným rozhodnutím podanou na základě shodných námitek, účelově rozčlenil do devíti částí tak, aby poplatek dosáhl celkem Kč 27 000 přestože by v souladu se zásadou efektivity řízení bylo logické věc projednat společně a rozhodnout jediným rozsudkem.

V nesprávném právním posouzení otázky výše poplatkové povinnosti, nezohlednění faktické totožnosti věci, která byla žalovaným a následně i soudem pouze účelově rozčleněna v rozporu se zásadou efektivity řízení, spatřuje žalobce nesprávné právní posouzení věci ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedeným přístupem vedoucím k účelovému a dle názoru žalobce nezákonnému navýšení poplatkové povinnosti a následnému zastavení řízení ohledně osmi napadených rozhodnutí, které mu zabránilo domoci se svých práv správní žalobou, pak bylo žalobci zabráněno domoci se ochrany svých práv prostřednictvím správní žaloby.

Stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení, jakož i nesprávné posouzení právní otázky soudem - § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s., a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu, kterým bylo zastaveno řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Nejvyššímu správnímu soudu v řízení o kasační stížnosti proto přísluší zabývat se pouze otázkou zákonnosti postupu krajského soudu, zastavil-li řízení pro nezaplacení soudního poplatku a žaloby stěžovatele tak vyloučil z meritorního projednání. Nepřísluší mu zde posuzovat zákonnost postupu žalovaného, a to ani stran jeho právního posouzení věci, tak ani stran procesního postupu při vydání jednotlivých rozhodnutí.

Podle ust. § 4 odst. 1 písm. a) zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení.

pokračování

Podle ust. § 7 odst. 1 cit. zákona poplatek je splatný vznikem poplatkové povinnosti; v daném případě dnem podání žaloby, resp. ve lhůtě stanovené stěžovateli dodatečně ve výzvě krajského soudu.

Podle ust. § 6 odst. 9 cit. zákona, je-li ve věcech správního soudnictví podána žaloba proti více rozhodnutím, je každé napadené rozhodnutí samostatným základem poplatku; to platí obdobně pro návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části.

Podle ust. § 9 odst. 1 cit. zákona nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Podle odst. 7 cit. ustanovení zákona usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.

Stěžovateli nelze s ohledem na výše uvedenou zákonnou úpravu poplatkové povinnosti přisvědčit, pokud tvrdí, že krajský soud jednal účelově a poplatkovou povinnost stěžovatele pojal nepřipustně extenzivně. Pokud bylo v případě stěžovatele v daňovém řízení za každé zdaňovací období vydáno samostatné rozhodnutí (platební výměr), a o těchto bylo žalovaným rozhodováno rovněž samostatnými rozhodnutími, které stěžovatel nyní napadá žalobou, bez ohledu na skutečnost, že tak činí jednou žalobou, činí předmětem přezkumu v daném případě 9 samostatných správních rozhodnutí; ve smyslu výše uvedeného ustanovení zákona je nutno uhradit soudní poplatek za každé napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud tak stěžovatel na výzvu soudu neučinil, postupoval krajský soud zcela v souladu se zákonem, pokud řízení pro nezaplacení soudního poplatku zastavil, neboť jiný postup mu zákon ani neumožňuje.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 ve spojení s ust. § 120 s. ř. s; stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti; žalovanému, kterému by jinak náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady přesahující rámec jeho správní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu